

Je 25 do 30 samih dobrih pevcev. Pa tudi na odru se pokažemo, igrali smo ljudsko igro »Guzaj«, katero smo morali dvakrat ponoviti v polni društveni dvorani Katoliškega doma. Sedaj se pripravljamo na igro »Bratje« iz vojne časa. V nedeljo dne 5. februarja so nas obiskali sosednji bratci iz Slivnice pri Celju s svojo priljubljeno igrico »Rožmarina«. Tako tekmuje, pa ne za prvenstvo, ampak za venec izpopolnjevanja v dobrem dramatičnem nastopu in napredku. Večkratni sestanki fantovskega odseka, kakor tudi prosvetnega društva nas učijo ljubiti in pridno prebirati dobre knjige in časopise, neustrašeno in odločno se postaviti za načela sv. vere, postati pravi borec tudi v Apostolstvu moč in mladost, čev. Tudi naši malčki Marijinega vrca prav pridno prihajajo k svojim rednim sestankom in mesečnemu sv. obhajilu. Imajo svojo mladinsko knjižnico z mnogo lepimi in poučnimi knjigami, ter se pridno vadijo v zimskem športu. Ob priliki se zopet oglasimo, do tedaj pa bodite pozdravljeni fantje slovenski, korajža je v nas! — J. K.

Šmarje pri Jelšah. Pred nedavnim je imelo naše prosvetno društvo svoj redni letni občni zbor, na katerem je podal odbor poročilo o svojem enoletnem delovanju. Odkrito lahko priznamo: zadovoljni smo bili, odbor ni držal križem rok, ampak nam je pripravil tekom leta res lepe društvene prostore, opremil dvorano, oder in garderobo z vsem potrebnim. Občni zbor je bil zelo živahen, dvorana polna, staro in mlado je poseglo v razgovor, znamenje, kako ceni in kako se zanima naš narod za svoje prosvetne organizacije. Marsikatera pametna in sodobna misel je bila podana in bo našla v tekočem društvenem letu svojo uresnitev. V novi odbor so se pritegnile mlade agilne moči, ki bodo v zvezi z našimi izkušenimi prosvetnimi delavci veliko pripomogle k večjemu razmahu društvenega življenja v naši fari. Zadnjo nedeljo smo ustanovili prepotreben fantovski odsek, od katerega pričakujemo največ uspeha in življenja.

Hrestank. Dne 5. februarja je priredil dramski odsek tukajšnjega društva zgodovinsko igro v sedmih dejanjih »Miklova Zala«. Sodelovali so zvečine domači dolski fantje. Vsi so prav dobro podali svoje vloge do zadnjega statista. Glavne vloge pa so bile narav-

nost v izvrstnih rokah. Zanimanje za igro je pokazala nabito polna dvorana. Na splošno željo se bo igra dne 19. t. m. ponavljala. Prav iskreno vabljeni vsi! — M. P.

Nova poročila iz Rusije.

V Moskvi so meseca januarja imeli zborovanja: komunistična stranka ter zveza ruskih republik. Sam Stalin je priznal, da je »petletka« v gospodarskem oziru slabo izpadla, ker so najbolj žitonojne pokrajine popolnoma odrekale. Zato so sklenili vpeljati ostrejši kurz, posebno bodo pritiskali bivše kulake. V kolhozih bodo kmetje pravi sužnji. Da bi ne bilo več takih težav s prehrano kot so letos, so sklenili, da bodo za naprej že vsako pomlad naznanili kolhozom in posameznikom, koliko zrnja bo ob žetvi oddati državi.

Splošne razmere pa v Rusiji le malo poznamo. Le potniki nam prinašajo zanesljive novice. Nekaj takih novic od potnikov iz Rusije priobčuje g. Peter Ris v listu »Rossija i Slavjanstvo« od 21. januarja t. l.

O nekem potniku pripoveduje, da je v Moskvi govoril z višjim sovjetskim uradnikom. Razgovor se je sukal o vsakdanjih »malenkostih«: o kruhu, zabelji in mesu. Nazadnje je uradnik žalostno pokimal z brado in je rekel: »Mi sami ne vemo, če bomo imeli meseca marca v Moskvi funt moke.« In je še pristavil, da kmetje v kolhozih nočejo delati, ker so nezadostno organizirani.

Drugi potnik iz Rusije je pravil, da so ga delavci ves čas izpraševali, če bo

vojska. Odgovoril sem jim, da je najbrže ne bo. Nato so se žalostni izrazili: »Samo na njo še upamo. Če bo vojska, preženemo komuniste.« Delavci so pravili, da ničesar ne dobe na karte in da vsled pomanjkanja dosti otrok umrje.

Tretji inostranec, ki je ravno prišel iz Rusije, je pravil, da ljudstvo živi tam v nekem čudnem razburjenju. Čas 15letnega molčanja je prešel. Narod je začel govoriti in se pri tem ne da motiti. Na ulicah, v vrstah stoječ in v tovarnah kričijo ljudje, da je čas »za pamet rabiti« in da se morajo osvoboditi od tovarišev — sleparjev. Nezadovoljni delavci govore, da so prevarani in oškodovani. Hudo sovraštvo imajo do tujcev, ki prihajajo v Rusijo kot turisti. Kričijo po ulicah in jih zmerjajo, ker jih zavidajo radi lepe obleke, močne obutve td.

Neki tehnik, ki je prišel iz Rusije, je pravil, da zdaj ne bodo več vabili v Rusijo inozemskih specialistov. Zdaj je čas, da pride na vrsto — poluspecialist iz sovjetske mladine. Ta mladina zavzema vsa višja mesta pri armadi, v pisarnah in v gospodarskih zavodih. Ta mladina od 20 do 25 let ne pozna Evrope; uverjena je, da je v Evropi povsod siromaštvo in revolucija ter da je Rusija na svetu edino srečna država. Delavstvo prezira in sovraži to mladino ter pravi, da bo nastopilo proti tem mladcem. Sovjetska oblast ima pa ravno v teh mladcih svojo — glavno oporo.

Tako poroča o razmerah v Rusiji g. P. Ris, ki je o tem jako dobro poučen. Kako se bodo pa razmere razvijale, bo nas učila prihodnost. A. K.

Kamnica. V najlepši dobi svojega trudopolnega življenja v 36. letu je nas zapustila za zmiraj gospa Marija Cafuta, rojena Rožič,

soproga našega dolgoletnega organista Jak. Cafuta. Zatisnila je svoje oči, zapustivši ob žalosti potrtega soproga s štirimi nedoraslimi otroki, od katerih najstarejši sin študira gimnazijo v Mariboru. Kako priljubljena je bila pokojna, je pričal njen pogreb, kateri se je vršil dne 3. t. m. na tukajšnjem pokopališču, kakršnega naša Kamnica ne bo hitro

Močni fant je vstal in stopil pred Medvena. Ta pa se je bojazljivo umaknil za mizo. Blažun je skušal miriti:

»Sedaj se ne bosta pretepavala! Saj smo vendar vsi v nevarnosti. Naj Matija pove, kako je bilo! Vsak čas lahko pridejo obmejni stražniki.«

»Kaj praviš? — Obmejni — Vsak čas? — Ti me ne smejo najti tu,« je jecjal Medven.

In hitro se je pobral iz gostilne.

»Strahopetec,« je zaničljivo rekel Matija. »Mu že še posvetim.«

»Sedi, Matija, pij rženko in povej, kako je bilo!«

Šele po drugem kozarcu rženke je Matija začel:

»Nekdo nas je moral naznaniti. Bili smo že čez greben. Prekleta, saj tamkaj čez sicer nihče ne pride. Hudičevo plezanje je to. Toda črni Jernej si je vbil v glavo to pot; vohal je nevarnost na vseh drugih prelazih. In ravno na tem grebenu smo bili zajeti. Na poti navzdol! Pot se tam ostro zasuje na desno. In tam so naenkrat stali pred nami. Najmanj dvajset mož. Vsi z namer-

jenimi puškami. Stali so v temi, mi pa v luči njihovih acetilenk. Kdor bi ne bil dvignil rok, bi bil na mestu mrtev. Braniti se nismo mogli, saj jih je bilo trikrat več. In tako smo mirno stali.

»Dalje — dalje!«

Matija je počakal najprej še na tretji kozarec rženke, predno je nadaljeval:

»Vzeli so nas v sredo med sé. Iti smo morali drug za drugim. Na desni in levi pa obmejni z nasajenimi bajoneti. Vsi na smučéh. Bila je prekleta hoja to, po trije vstric na ozki poti v gorah. Prišli smo do stranpoti, ki sem jo poznal, ker sem delal nekoč pri drvarjih. Tam je bilo danes poledenelo. Obmejnemu poleg mene je začelo drčati; sunil sem ga, da je odletel in padel, skočil sem čez njega na stranpot. — Zbogom, gospodje! In odkuril sem jo! Poslali so dve krogli za menoj, ena je zadela drevo poleg mene, druga pa je šla skozi moj levi rokav. In sedaj še trdi ta strahopetec, Medven, da smo mevželi!«

Očka Blažun je sedel z zaskrbljenim obrazom. »Če jo to pot še srečno izvozimo, ne bom več

Bližnja kopel.

Gospod vpraša v graški palači slugo: »Ali je gospod baron doma?«

Sluga: »Ne, milostni gospod baron se je šel kopat.«

Gospod: »Ali je po- čakal, kdaj se vrne?«

Sluga: »Milostni gospod je rekel, da ne izostane dolgo.«

Gospod se vsede na stol: »Ga bom pa počakal.«

In po preteku 2 ur: »I, to traja pa že jako dolgo. Kam pa se je šel gospod baron kopat?«

Sluga: »V Kamnik, od tod pa pogleda še malo v dolensko toplice.«

Gospod zazija: »A, aa!«